

Szellemi importért anyagexport

Krupp és Csepel • Acél helyett alumínium
Budapesti bemutatóterem

Három évig a KGM egyik főosztályaként működött, a gazdasági bizottság tavalyi határozata pedig ügynöki vállalatá alakította a Műszaki Kooperációs Külkereskedelmi Irodát. Az „alapítólevél” szerint a HUNICOOP Gép- és Ipari Kooperációs Külkereskedelmi Iroda célja: több kooperációk kutatása, tárgyalások koordinálása a szerződéskötésig, külföldi cégek ellátása a meghatalmazás alapján, tanácsadás, segítségnyújtás a szerződések kidolgozásához. Ügynöki vállalat — kizárólag a KGM-tárc területén.

KNOW—HOW

Az iroda szaktanácsadói elmondták: a vállalat legfontosabb célja a műszaki fejlesztés szolgálata. A KGM sok terméke nem üti meg a világszínvonalat; az új cikkek gyors előállítását nálunk ma még több éves kutatómunkát igényel, s mire piacra kerülnek, elvesztik korszerűségüket. Ezért a nyugati vezető cégektől megveszik a KNOW-HOW-ot (szellemi tudás, gyártási jog és metodika, rajzdokumentáció összessége), s hazai gyárakban állítják elő a termékeket. Minden más üzleti kap-

csolattól eltérően nem adásvétel alapján, pénzért, hanem az előállított termékekkel fizetnek; vagy ha erre nem tart igényt a külföldi cég, egyéb KGM-gyártmány is szóba kerülhet. Az anyag-export előnye, hogy az előállító hazai gyárak a minőség és korszerűség követelményeit be kell tartania. Ennek alapján itthon is kialakul egy színvonalasabb norma — ez pedig segíti a műszaki fejlesztést.

CSŐKÖTŐ ELEMEL

— Milyen jelentősebb üzletkötésre került már sor? — A Krupp—Csepel kapcsolat nyomán a nyugatnémet cég ötleteként hazai tervezéssel állítanak elő numerikus vezérlésű rövid-esztergákat. A fejlesztési költségekhez is hozzájárul a Krupp-cég. A holland Raymond Plastic a Villamos Szigetelő és Műanyaggyártó kötött szerződést félvezető gyártására. A holland cég adta a gyártási technológiát és a gépsort — termékekben fizetünk. Igen jelentős ez az üzlet, mert több éves kutatómunkát takarítottak meg, s nőtt a félvezető élettartama is. Tárgyalások

folynak a svájci Robert Aedi tervezőirodával komplett, modern téglagyártó üzem technológiájának átvételére. A gyár Sopronban épül fel, a tégla az osztrákok veszik meg, s ebből fizetjük ki a szellemi importot. A MOFEM az ugyancsak svájci Straub-céggel tárgyal csőkötelemek gyártásáról. A tervek szerint — a cég egyetértésével — acélkonstrukció helyett a MOFEM alumíniumból alakítaná ki az egyes elemeket. Az osztrák Mühlberger-cég a Jászberényi Hűtőgépgyárral, a japán Sumitomo pedig a Villamos Szigetelővel tárgyal; az előbbi gázvezeték-kazánok, az utóbbi pedig hűtőtechnikai alkatrészek gyártásáról. A francia Biro Fils-cég tűzoltókészülékek előállításához adna dokumentációs segítséget.

300 NYUGATI CÉG

— Persze, korántsem teljes a lista — mondják. — Irodánk jelenleg több mint 300 nyugati céggel áll kapcsolatban. Olajkályha, csiszolókorong, teleszkóp, lámpatestek, kohásztermékek gyártásáról tárgyalunk angol, belga, francia, nyugatnémet, japán és más külföldi cégekkel. Sok a megbízatásunk, egy-egy témában több külföldi céget is megkeresünk, s a legjobb ajánlatot küldővel kezdjük meg a tárgyalásokat.

Az eltelt néhány hónap is bizonyítja, hogy az iroda elképzelései megvalósíthatók, jól szolgálják a műszaki fejlesztést. Ezt csak egy példával hadd illusztráljam: a svéd Mecman-cég nemcsak megbízatásokat adott az Egri Finom-szerelvény Gyárnak pneumatikus elemek gyártására, hanem Budapesten bemutatótermet is nyit a közeljövőben.

(Szentgyörgyvölgyi)

Eltűnik a falu és a város közötti különbség
(Kallus rajza.)

Vándor a pormentes országúton

Völgymenetre indul a kapitány

Megkapta a Szob motorost • Matrózként kezdte

A kapitány utolsó napját tölti a városban. Holnap elhagyja. „Völgymenetre”, vagyis lefelé a Dunán.

Az utolsó napon felöltötte aranyos, sötétkék egyenruháját, bejött Nagytétényből a Körútra, sétált a délelőtti napsütésben, aztán villamosra szállt és visszament családjához. Holnap már hajón lesz. A hajóján. Talán este, talán csak másnap hajnalban elúszik a város alatt, csöndben és feltűnés nélkül, ahogy az élete zajlott le, ahogy a munkáját végezte.

VÍZIEMBER

A kapitány egy Jókai-regényből lépett elő. Vallas, kissé komor arcú férfi, de barátságos; barna arca magán viseli a szelek járását, s gondozott, deresedő bajsa derűs komolyságot kölcsönöz neki.

— Vízember vagyok — nyújtja a kezét. Nem azt mondja, hogy kapitány. Vízembernek lenni; ezt tartja nagyobb rangnak.

Végigjárt sok fokozatot, vízen tanulta meg, hogy ez

az igazság. A vízrendőrség-nél kezdte, járt komppal, aztán matróznak állt, később uszálykalauz lett a Duna zuhatagi szakaszán, majd hajóvezető, hajóhadnagy, s most végül kapitány. Két hosszú aranyosik a vállapon, kettő keresztben. 43 éves.

— Fiatalokkal végeztem a kapitányi iskolát — mondja —, 30 alatt voltak. Én sokat hanyódtam, amíg ide jutottam.

Mert a hajóéletben fokozatok vannak, amelyeket nem lehet átugrani. Matrózként kell kezdeni, így vezet az út a kapitányhoz, de előbb a másodkapitányhoz, vagyis a „szekundhoz”. Fölötte már csak a parancsnok áll. Az ő élete úgy alakult, hogy minden fokozatra sokáig kellett várnia, a feltételek teljesítését követően események akadályozták, s mire észrevette, betöltötte a 43. évét. Pedig mindig kapitánynak készült — gyerekkori álma —, csak ahogy mondja: a vízember megszokta, hogy az időt ne órákban, meg napokban, hanem legalábbis hetekben mérje. A Dunán lassan halad az idő, a hajónak meg van éppen elég dolga, minthogy erre figyeljen.

A FESTÉKET MOSSÁK...

Egy hete avatták. S az oklevéllel együtt megkapta a hajót. A Szob motorosvontatót.

— A testvérhajóim mind jártam. — És sorolja: Kaposvár, Győr, Szombathely... — Motoros vontatók, jól ismerem őket. Az sem mindegy, hogy motoros vagy lapátos hajóról van szó. Mindegyik más ismereteket kíván. Aki motorosan járt, az csak azon érzi jól magát. A lapátos meg nehezen szokik meg a motoroson. De azért a lényeg az, hogy víz legyen az ember alatt.

A dunai hajósnyelv úgy tartja, hogy a víziút jobb az országútnál: „nem porzik”. Lassúbb, de nem kell a port nyelni. „Sok ehhez hasonlót kitalálunk — mondja —, mert a hajós mindent jól megfigyel. Néha egészen másképp fogalmazunk, mint a szárazföldiek. Mi kérem, nem fölfelé járunk a Dunán, ha-

Kögyűjtemény a Várbarlangban

Megérkezett a cseppkőszállítmány a Várbarlangba. Az értékes kőveket az osztramosi barlangból hozták. A mintegy tonnányi különféle kőképződményt fűrészpörba ágyazva szállították Budapestre. A Várbarlangban létesülő barlangtani múzeum részére tavasszal további cseppkő- és kőkristálysállítmányok érkeznek Osztramosról, Aggtelekről és a Békebarlangból.

Borvásár

A méltán híres állami gazdasági borokból a szokottól is gazdagabb választékot adnak idén a hűvöi ünnepekre. A badacsonyi, a villányi, a szekszárdi, a domoszlói, a balatonboglári, a kunbajai, a helvéciai, a hosszúhegyi, az izsáki és a kiskőrösi állami gazdasági pincészetek együttesen 3000 hektoliternyi palackos és további négyezer hektoliternyi hordós bort hoznak forgalomba a következő hetekben. Saját kiméréseiken kívül a Csemege Vállalat ABC-áruházai, valamint az élelmiszerkereskedelmi szaküzletek és a vendéglátóipari vállalatok is felkészültek az állami gazdaságok idei borvásárára. (MTI)

Szénsav minden mennységben

A szakemberek pontosan kiszámították, hogy a hazánkban már eddig is feltárt és a legutóbbi időben felfedezett kincs birtokában 200 évig természetes széndioxidot termelő, feldolgozó és exportáló ország lesz Magyarország. A repülő szén-savgyár 100 millió forintos rekonstrukciója után az üzemnek szinte korlátlan lehetőségei lesznek a széndioxid termékek — autoszifon-patron, száraz jég, cseppfolyós széndioxid — értékesítésére a világpiacra.

SZERELEM

Két leánycsemete, a lányom, meg a barátnője, puszognak a szobám sarkában. Nem nagyon zavartatják magukat, mert a hozzánk járó csakok meg krapekok által aránylag tűrhető szülőnek vagyok minősítve.

— És akkor mondtam neki, hogy fél nyolcra ott leszek. De nem lettem ott, csak egy óra múlva, pedig irtóra fújt a szél, meg esett az eső, meg minden, és ő meg csak vacogott.

— Jaj, de jó, jaj, de jó! — ujjong a lányom és tapsikol is hozzá.

— És amikor odamentem, akkor is az Attilával mentem oda és olyan pipa lett erre, hogy nem is látott.

— Remek! Ezt kell csinálni vele! — lelkesedik a csemetém. — És még?

— És még összeveszttem vele, és megmondtam, hogy nem akarok járni vele egyáltalán, meg, hogy utálok, meg, hogy nem bírom, meg, hogy...

Na, nem, drága gyerekeim, ezt azért nem lehet szó nélkül megállni.

— Mond, édes fiam, ha már ennyire nem szereted ezt a boldogtalan ifjút, akkor nem lenne sokkal egyszerűbb, ha békén hagynád? Ha lógva hagynád, ahogy ti mondanátok, és kész.

— Hogy én nem szeretem? — kérdezi a barátnő pillangókisasszonyi hangszíval és rányitja ártatlan, párás, szép szeméit.

— Hisz épp az a baj, hogy bele vagyok esve állatban — magyarázza nekem, a gyengébbnek, a lányom, és néz rám biztatóan, hogy értem meg már végre.

— Jaaa? Az más. Ezt nem tudtam — fújok takarodót megszeppenve.

És miközben azon tűnődöm, hogy mi lenne az ismeretlen fiatalember sorsa, ha nem szeretnék ennyire, igyekszem értelmes képet vágni a dologhoz, de be kell vallanom, hogy ez nem mindig és minden esetben sikerül.

G. Szabó Judit

Tekintse meg a

„LAKÁSVILÁGÍTÁS 1968”

KIÁLLITÁST
a
RÁVILL Mintatermében
(VI., Lenin krt. 77.)

Bemutatjuk a
VBKM
8. sz. Világítástechnikai
Gyár
METEOR
márkájú világítótesteit
és a
Kerámia Iparművész
HtSz
termékeit.

Nyitva:
hétfő, péntek
11—13 óráig,
kedd, szerda, csütörtök
11—19 óráig

Kösa Csaba